

Az emberiség helyzete

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 1:16-17, 22-32; 2:1-10, 17-23;
3:1-2, 10-18, 23

*„Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül”
(Róm 3:23).*

A Római levél elején Pál egy meghatározó igazságot akar leszögezni, ami az evangélium szempontjából központi kérdés: az emberiség szomorú helyzete, ami azért ilyen, mert a bukás óta megfertőzött bennünket a bűn. A gényeinkben hordozzuk, mint azt is, hogy milyen a szemünk színe.

A Római levélhez írt kommentárjában Luther Márton a következőt fogalmazta meg: *„A »mindnyájan bűn alatt vannak« kifejezést lelki értelemben kell venni, vagyis nem úgy, ahogyan az ember önmaga vagy mások szemében jelenik meg, hanem amint Isten előtt áll. Mindenki bűn alatt van – akiknek törvényszegése nyilvánvaló az emberek előtt és azok is, akik mind a saját, mind mások szemében igaznak tűnnek. Aki kívülről jönak tetsző dolgokat tesz, azt a büntetéstől való félelem hajtja, netalán a haszon, vagy a dicsőség vágya, vagy az, hogy valamiben örömet leli, nem pedig a készséges elhatározás. Így az ember folyamatosan gyakorolja a kívülről jönak tűnő dolgokat, belülről azonban elmerült a bűnös vágyakban és gonosz kívánságokban, amelyek ellentétesek a jó cselekedetekkel”* (Martin Luther: *Commentary on Romans*. 69. o.).

ISTEN HATALMA

„Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére, zsidónak először meg görögnek. Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él” (Róm 1:16-17). Mit mond nekünk Róm 1:16-17? Hogyan tapasztaltuk már ennek a szakasznak az ígéreteit és reménységét?

Ebben a részben több kulcsszó is van:

1. *Evangélium*. Ez egy görög szó fordítása, ami szó szerint azt jelenti, hogy „jó üzenet” vagy „jó hír”. Önmagában állva bármilyen jó hírre utalhat, de mint ahogy ebben a versben is, ha módosítja a „Krisztus evangéliuma” meghatározás, a jelentése: „a Messiásról szóló jó hír” (Krisztus a Messiást jelentő görög szó fordítása). Az a jó hír, hogy eljött a Messiás és az emberek üdvösséget nyerhetnek, ha hisznek benne. Jézusban és tökéletes igazságában – nem pedig önmagunkban és nem is a törvény betartásában – találhatunk üdvösséget.
2. *Igazság*. Ez a szó arra utal, hogy az ember „igaznak” számít Isten előtt. A Római levélben ennek egy sajátos változata szerepel, amire a későbbi tanulmányokban majd kitérünk. Rá kell mutatni, hogy Róm 1:17 versében a szó konkrét jelentést kap „az Istennek igazsága” kifejezésben. Ez az Istentől jövő igazság, amit Ő maga ad. Amint majd látni fogjuk, egyedül ez képes biztosítani az örök élet ígérését.
3. *Hit*. Ebben a szakaszban ugyanannak a görög szónak az igei és a főnévi alakját találjuk: *pisteuo* (hisz), *pistis* (hit). Az üdvözítő hit jelentését majd a Római levél későbbi tanulmányaiban fejtjük ki jobban.

Küzdünk néha az üdvbizonyosság kérdésével? Latolgatjuk időnként komolyan, hogy fogunk-e üdvözülni vagy sem, esetleg üdvözülhetünk-e egyáltalán? Mi vált ki félelmet belőlünk, és félelmeink min alapsznak? Talán van valóságalapjuk? Esetleg az életstílusunk ellentétes azzal, amit a hitünkről mondunk? Ha ez lenne a helyzet, milyen döntést kell meghoznunk, hogy elnyerjük a Jézusban felajánlott ígéreteket és bizonyosságot?

MINDNYÁJAN VÉTKEZTEK

Miért annyira hihető ma a keresztények számára Róm 3:23 üzenete? Ugyanakkor mi miatt kételkednek némelyek az állítás igazságában?

Érdekes módon vannak, akik komolyan kétségbe vonják az emberi bűnösség gondolatát, és azzal érvelnek, hogy az ember alapvetően jó. A probléma azonban abból adódik, hogy nem értik az igazi jóság fogalmát. Önmagunkat másokhoz hasonlítva jónak tűnhetünk. Mindig találhatunk valakit, aki hozzánk képest rosszabbnak látszik, ettől viszont nem leszünk még valóban jók. Ám magunkat Istenhez, az Ő szentségéhez és igazságához mérve egyikünk sem érezhetne mást, mint mélységes szégyent, megvetést.

Róm 3:23 említi még „Isten dicsőségét” is. Ezt a kifejezést többféleképpen értelmezték. A legegyszerűbb magyarázat talán az, amivel 1Kor 11:7 versében találkozunk: „ő [a férfi] az Istennek képe és dicsősége.” A görög szót, ami azt jelenti, hogy „dicsőség”, tágabb értelemben vehetjük a „kép” megfelelőjének is. A bűn megtörte Isten képét az emberben, a bűnös ember nem tükrözi már Isten képét vagy dicsőségét.

Olvassuk el Róm 3:10-18 szakaszát! Változott valami mára? A leírás melyik része illik legjobban ránk? Milyenek lennénk, ha nem élne bennünk Krisztus?

Bármilyen rosszak legyünk is, a helyzetünk mégsem reménytelen. Első lépésként elismerjük bűnösségünket, mint ahogy azt is, hogy önmagunkban, önmagunktól mit sem változtathatunk ezen. A Szentlélek munkája, hogy meggyőzzön. Amennyiben a bűnös nem áll ellen neki, a Lélek elvezeti arra, hogy letépve az önvédelem, tettetés és önigazolás álarcát, Krisztusra bízva magát és irgalmát kérje: „Isten! Légy irgalmas nékem bűnösnek” (Lk 18:13)!

Mikor tartottál alapos, szigorú önvizsgálatot, mérlegre téve indítékaidat, tetteidet és érzéseidet? Kétségbeejtő érzés lehet, ugye? Egyedül mi adhat reményt?

HALADÁS?

A XX. század elején elterjedt a nézet, hogy az emberiség fejlődik, egyre erkölcsösebb lesz, a tudomány és a technika vívmányai révén pedig megvalósul az utópia. Általában úgy gondolták, hogy az emberek lényegében a tökéletesedés útján járnak, megfelelő képzéssel és erkölcsi oktatással nagymértékben javíthatnak önmagukon és a társadalmon. Mindennek nagyjából akkor kellett volna elkezdődnie, amikor a XX. század merész, új világába léptünk.

Sajnos a dolgok nem egészen a várakozás szerint alakultak, ugye? Az egész történelem egyik legkegyetlenebb és legbarbárabb korszaka lett a XX. század. A helyzet iróniája, hogy mindez nagyrészt a tudomány fejlődésének tudható be, aminek révén az ember nagyobb pusztítást vihet végbe, mint amit a múlt legelvetemültebb örültjei kigondolhattak volna.

Mi volt a probléma?

Hogyan mutatkozik meg ma, a XXI. században mindaz, amiről Pál írt az I. században, Róm 1:22-32 szakaszában?

Hit kell a kereszténység sok tanításának elfogadásához, mint például a halottak feltámadásához, a második adventhez, az új ég és új föld teremtéséhez. Az emberi bűnösség kérdésének elfogadásához azonban ugyan kinek kellene hit? Ma mindannyian a bűn következményeivel élünk együtt.

Figyeljük meg különösen Róm 1:22-23 verseit! Hogyan mutatkozik meg ez az elv ma? Az Istent elutasító ember mit imád és bálványoz inkább a XXI. században? Hogyan váltak balgává eközben? Beszéljünk erről szombaton a csoportban!

AMI KÖZÖS A ZSIDÓKBAN ÉS A POGÁNYOKBAN

Róma 1. fejezetében Pál kimondotta a pogányok bűneit taglalja, akik már igen régen szem elől tévesztették Istent, és ezért a legmegalázóbb szokásokba süllyedtek bele. Viszont nem akarta felmenteni a honfitársait, a saját népét sem. Noha sok előnyt élveztek (Róm 3:1-2), bűnösként szintén Isten törvényének ítélete alá estek és ők is Krisztus megmentő kegyelmére szorultak. Ebben az értelemben – vagyis hogy egyaránt bűnösök, megszegték Isten törvényét, az üdvösséghez Isten kegyelmére van szükségük – zsidók és pogányok egyformák.

Mi az, amitől Pál óv Róm 2:1-3, 17-24 verseiben? Milyen üzenetet szűrünk le a figyelmeztetéséből magunknak, zsidók és pogányok egyaránt?

„Miután az apostol leszögezte, hogy minden pogány bűnös, különleges módon és mélységes együttérzéssel rámutatott: a zsidók is bűnben élnek, mindenkéfelett azért, mert csak külsőleg tartják be a törvényt, vagyis betű szerint és nem lélekből” (Martin Luther: *Commentary on Romans*. 61. o.).

Általában könnyű felfigyelni mások bűneire és mutogatni rájuk. Viszont milyen gyakran vétünk mi is hasonló vagy még rosszabb dolgokban? Hajlamosak vagyunk szemet hunyni a saját tetteink felett, vagy megpróbáljuk azáltal jobban érezni magunkat, hogy azt figyeljük, mennyivel rosszabbak mások nálunk, és ez a baj.

Pál nem akar egyik hibába sem esni. Inti a honfitársait, hogy ne ítélkezzenek könnyen a pogányok felett, mert a zsidók, a kiválasztott nép tagjai is bűnösök. Bizonyos tekintetben még nagyobb a vétkük, mint a pogányoké, akiket olyan gyorsan elítélnék, mert zsidóként több világosságot nyertek náluk.

Pál az egész részben azt hangsúlyozza, hogy egyikünk sem igaz, nem éri el az Isten által megszabott mércét, nem vagyunk születésünktől fogva jók, önmagunktól szentek. Legyünk zsidók vagy pogányok, férfiak vagy nők, gazdagok vagy szegények, féljük Istent vagy nem – mindannyiunkra ítélet vár. Egyikünknek sem lehetne semmi reménye az evangéliumban bemutatott isteni kegyelem nélkül.

Milyen gyakran fordul elő, hogy akár csak gondolatban, de elítélünk másokat olyasmért, amiben mi magunk is vétkesek vagyunk? Hogyan változhatunk meg, megszívlevélve Pálnak ezt a tanácsát?

AZ EVANGÉLIUM ÉS A MEGTÉRÉS

„Avagy megvted az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít” (Róm 2:4)? Milyen üzenetet találunk itt a megtérés egész kérdéskörével kapcsolatban?

Figyeljük meg, hogy Isten jósága megtérésre vezet és nem kényszeríti a bűnösöket! Ő nem alkalmaz erőszakot. Végtelen a türelme, és minden embert a szeretetével akar magához vonni. A kikényszerített bűnbánat keresztülhúzná a megtérés egész célját, nem igaz? Ha Isten kényszerítene a bűnbánatra, akkor vajon nem üdvözülne mindenki? Hiszen ugyan miért venne rá kényszerrel egyeseket a megtérésre, miközben másokat nem? A bűnbánatnak szabad akaratból kell történnie, arra válaszként, amit a Szentlélek tesz az életünkben. Igen, a megtérés Isten ajándéka, de készen, nyitottan kell fogadnunk, és erről csak mi magunk dönthetünk.

Mi lesz azokkal, akik ellenállnak Isten szeretetének, nem hajlandóak a megtérésre, engedetlenek maradnak (Róm 2:5-10)?

Róm 2:5-10 szakaszában, mint a Római levél egészében is Pál hangsúlyozza, hol a jó cselekedetek helye. Pusztán a hit általi, a törvény cselekedete nélküli megigazulás semmiképp sem magyarázható úgy, mintha azt jelentené, hogy a keresztény életében nincs helye a jótetteknek. Róm 2:7 verse például azt írja, hogy azok jutnak üdvösségre, akik „a jó cselekedetben való állhatatossággal” keresik. Emberi erőfeszítés nem válthat meg, viszont része az üdvösség egész tapasztalatának. Nehezen érthető, hogyan olvashatja úgy bárki is a Bibliát, hogy arra a következtetésre jusson, miszerint a cselekedetek egyáltalán nem számítanak. Az igazi, a készséges szívből fakadó megtérést mindig követi az elhatározás, hogy az ember legyőzze és félretolja mindazt, amiből meg kell térnie.

Milyen gyakran tapasztaljuk a megtérés lelkületét? És ez őszinte is? Vagy inkább csak elhessegetjük magunktól a hibáink, gyengeségeink és bűneink gondolatát? Hogyan tudnánk megváltozni, ha az utóbbi vonatkozik ránk? Miért *kell* megváltoznunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Tehát a bibliai terminológia bemutatja, hogy a bűn nem az emberre véletlenül szakadó baj, hanem az ember tevékeny hozzáállásának és döntésének az eredménye. Továbbá a bűn nem a jó hiánya, inkább az Isten elvárásától való elmaradás, az ember által szándékosan választott rossz út. Nem olyan gyengeség, amiért nem lehet felelőssé tenni az embert, mert bűnös hozzáállásával vagy tettével szándékosan választja az Isten elleni lázadás útját, törvényének megszegését, nem hajlandó hallgatni Isten Igéjére. A bűn az Isten által megszabott korlátokon akar átlépni. Röviden a bűn Isten elleni lázadás” (*The Handbook of Seventh-day Adventist Theology*. Hagerstown, Md., 2000, Review and Herald Publishing Association, 239. o.).

„Rettenetes kép tárult elém a világ állapotáról. Mindenütt burjánzik az erkölcstelenség. Ennek a kornak jellegzetes bűne a feslettség. Torz fejét a vétkek még sosem emelte fel ilyen bátran. Az emberek mintha eltompultak volna, az erény és az igazi jóság szeretői csaknem elcsüggedtek merészsége, ereje és terjedése láttán. Az elharapódzó romlottság nem korlátozódik csupán a hitetlenekre és a csúfolódókra. Bárcsak ez lenne a helyzet! De nem így van. Krisztus hitét valló sok férfi és nő is vétkes. Még olyanok is, akik állítólag várják Jézus megjelenését, semmivel sem készültek fel jobban rá, mint maga Sátán. Nem igyekeznek megtisztulni minden szennytől. Oly sokáig szolgálták saját vágyaikat, hogy gondolataik természetyszerűleg tisztátalanok, képzeletük erkölcstelen” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 2. köt. 346. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Mit válaszolhatunk azoknak, akik a történetek ellenére állítják, hogy az emberiség helyzete javul? Mivel érvelnek, és mit mondhatunk nekik?
2. Nézzük meg újból az előbbi White-idézetet! Mit tegyünk, ha ráismerünk magunkra valahol? Miért nem szabad elcsüggedni és feladni? Miért olyan fontos igényelni Isten ígéreteit – először a bűnbocsánatot, azután a megtisztítást? Ki akarja, hogy végérvényesen kimondjuk a következőt: „Ennek semmi értelme. Én túl rossz vagyok. Biztos, hogy nem üdvözülhetek, ezért fel is adhatom a küzdelmet.” Erre a hangra hallgatók? Vagy inkább Jézusra, aki így szól: „*Én sem kárhoztalak: eredj el és többé ne vétkezzél*” (Jn 8:11)!
3. Miért olyan fontos, hogy keresztényként tisztában legyünk az alapvető emberi bűnösség kérdésével? Mi lesz, ha elfeledkezünk e szomorú valóságról?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: AMIT MA MEGTEHETSZ

Születtünk, halunk.
Közben egy kimért
úton átmegyünk.
Hogy milyen lesz az út?
Rejtélyek sora még.
A végén majd emlékezünk.
Lehet, letagadnánk mindent,
ami velünk közben megesett:
érett fejjel de másképp csinálnánk,
de már nem lehet, nem lehet...

- Visszamennénk sokszor az úton
régmúlt percekhez, boldogan,
csak a felébredt emlék hozza vissza,
tudjuk, rég volt, csak az emléke van.

- Már deres hajjal kell járni utunkat,
minden lépést meggondolni jól!

Siess, ha kell sebet gyógyítani:
elég sokszor egy szerető szó.

- Az evangélium drága melegével
simogatni egy megfáradt szívet,
vigyázni arra, nehogy elkéssünk,
mert az élet bizony elsiet.

- Hányszor sírtunk késő bánaton
befelé hulló könnyel: - ó, de fáj!

Ezért a szívünk legyen kitérve!

Vigyázz, ne legyen elhibázva,
amit ma megtehetsz!

- Az alkalmak nem jönnek vissza:
csak a mulasztás emléke marad itt veled.